

Marcel van Roosmalen

Ik ben (s)normaal

MEULENHOF

VAN GRUNSVEN
CREATIVE MANAGEMENT

Deze uitgave is tot stand gekomen met medewerking van Van Grunsven Creative Management, zie ook: www.vangrunsvencm.com

De columns in deze uitgave zijn eerder verschenen in *nrc.next*.

ISBN 978-90-290-8857-2

ISBN 978-94-0230-000-0 (e-boek)

NUR 320

Vormgeving omslag: Zeno

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

Omslagfoto: Lars van den Brink

© 2014 Marcel van Roosmalen en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitwaaien

Ik had altijd zo mijn gedachten over mensen die ‘lekker gaan uitwaaien’.

Op een verjaardag was ooit een vrouw die het Pieterpad had gelopen. Het regende in haar verhaal drie dagen aan één stuk. Ze zei: ‘Als je heel lang wandelt, maakt het niet uit wat voor weer het is. Heerlijk.’

Zo lustte ik er nog wel tien.

Als je heel veel drinkt, maakt het ook niet uit wat voor weer het is.

Regen en wind associeerde ik niet meteen met vakantie – ik ging juist graag naar plekken waar het niet waaide – maar vorige week moest ik er dan toch aan geloven. Mijn vriendin en ik boekten een ‘uitwaai-arrangement’. Met z’n tweeën een midweek in een huisje op Terschelling, een eiland waar ze pas echt weten hoe ze de middeninkomens geld uit de zak moeten kloppen. ‘Kutweer’ heet daar ‘uitwaaien’ en iedereen heeft er wel een stal of tuinhuis in de aanbieding waar je volop van de elementen kunt genieten.

Het uitwaaien begon al op de veerboot van rederij Doeksen, een maatschappij die haar personeel verplicht om in een uniform met een geborduurde zeehond op de borst te lopen. Het stelletje tegenover ons vouwde een enorme plattegrond open, waar ze een uur lang boven bleven hangen. Alsof ze naar een enorm groot gebied gingen. De gesprekken draaiden om de vraag of ze het eiland ‘rechtsom of linksom gingen nemen’. De man zei ook nog iets wat lang bleef hangen. Hij pakte een

krant van een ander tafeltje en zei dat hij die straks ‘lekker onder de jas’ ging stoppen. Hij raadde zijn vrouw aan hetzelfde te doen.

Bij aankomst werd meteen duidelijk dat we het begrip ‘uitwaaien’ letterlijk dienden te nemen. Het maakte niet uit waar we waren op dat eiland – binnen of buiten – uitgewaaid werden we. Sterker, na een paar dagen tegen de wind in fietsen was ik volledig uitgewaaid. En de vriendin was ook nog nooit zo uitgewaaid.

Ik veranderde als mens.

Vanaf de huurfiets hoorde ik mezelf praten over wolkenluchten en de kleuren van de herfst.

We zeiden dingen als: ‘Je ziet toch elke keer wat anders’, ‘Dan heb je straks toch echt trek’ en: ‘Toch lekker, want je wordt zo sloom van binnen zitten.’

In die stemming maakten we kennis met ‘de eilanders’, een totaal uitgewaaide groep mensen. In het plaatselijke restaurantje bestelde ik ’s avonds het ‘verrassings uitwaaimenu’. Dat was op dinsdag ‘kip piri-piri op Terschellinger wijze’ en op woensdag ‘shoarma’.

Ik vroeg de serveerster wat shoarma met uitwaaien te maken had.

Het antwoord was dat het lamsshoarma was en dat lammeren op Terschelling de hele dag in de wind stonden. Hetzelfde gold voor de kippen die verwerkt waren in de ‘kip piri-piri op Terschellinger wijze’.

‘Eigenlijk is alles hier uitgewaaid.’

Waa weg, denk je dan.

Gezinsleven

De *VARAgids* stuurde me op en neer naar Malaga om Adriaan van Toor (de acrobaat uit de kinderserie *Bassie & Adriaan*) te interviewen. Je zou kunnen zeggen dat ik een fantastisch leven heb, je zou ook moeiteloos het tegenovergestelde kunnen beweren.

Ik vloog met Vueling, een Spaans vliegbedrijf. We zaten achterin, twee rijen achter ons zat een jong gezin dat de achterste helft van het toestel drie uur zou domineren. Vader zat aan de ene kant van het gangpad, moeder en peuterdochter aan de andere kant. We stegen op.

Moeder: 'Hoei-hoei-hoei!'

Vader: 'Toet-toet!'

Moeder: 'Een-twee-drie, daar gaan we hoor!'

Het kind begon aan een enorme huilbui, moeder panikeerde.

'Wat doet de koe?'

'Wat doet het schaap?'

Vader: 'Mwehh!'

Moeder: 'Wat doet Giorgino nou? Wat voor geluid maakte Giorgino? Van een sch...'

Vader: 'Mwehh! Mwehh!'

Moeder begon namen van boerderijdieren te roepen. De haan, de kip, het paard en het schaap natuurlijk, want dat kon papa zo leuk nadoen.

Het kind schreeuwde inmiddels. Moeder kondigde aan te gaan wandelen. Ze pakte het kind onder de oksels en zwaaide ermee door het gangpad. Het huilen stopte.

Moeder: 'Een-twee-drie, daar gaan we weer!'

Een mevrouw kreeg het kind in het gezicht, ze verloor haar bril.

Ze gingen weer zitten.

Moeder: 'Wat gaan we nou doen? Wil je kabouter Plop? Plopper-de-plop?'

Vader: 'Plop!'

De stewardess passeerde.

Moeder: 'Cola met een rietje! Jahaaa, cola met een rietje! Of wil je liever een chipje?'

Vader: 'Ja-haa!'

Er ontstond een heel gedoe met de stewardess omdat die het woord 'rietje' niet begreep.

Toen het allemaal was opgegeten kondigde moeder een 'slapie-slapie' aan. Het kind begon weer te huilen. Vader knielde in het gangpad en blies met zijn snuit tegen de voeten van zijn dochter.

Moeder: 'Papa is een olifant! Papa is een olifant!'

Achter papa vormde zich een rij van mensen die naar het toilet moesten. Toen iemand vroeg of ze er alsjeblieft langs mocht, zei moeder: 'Dan gaan we wel weer wandelen...'

We wisten inmiddels wat dat betekende en zochten dekking.

Moeder: 'Hoei, hoei, dit is leuk! En nog een keer!'

Ze zagen papa vanuit de verte zitten.

Moeder: 'Wie zit daar nou? Is dat Giorgino? Is dat Giorginooooo?'

Vader nam zijn dochter over en rook eraan. 'Poepalarm!'

Moeder: 'Luier vol? Luier vol?'

Ze ging in het bagagerek rommelen. De schone luiers zaten in een plastic trommel, de vuile luier werd op het tafeltje uitgestald.

Moeder: 'Bah-bah-bah, die zat dwars. Wat een grote mops was dat!'

Vader: 'Moest je poepen?'

Daarna behandelden ze in gezinsverband de vraag wie er allemaal in Spanje woonden. De antwoorden waren: Sinterklaas, Zwarte Piet en opa.

We gingen landen.

Vader: 'Tuut-tuut!'

Moeder: 'Hoei!'

Na de landing viel een er tas uit het bagagerek op die vader. Niemand vond dat zielig.

Ze kiezen altijd voor de kat

Zomaar een telefoongesprek met mijn vriendin.

‘En wie lag er in de vensterbank te knorren en z’n pelsie te wassen toen ik thuiskwam?’

‘Doppie?’

Het antwoord was goed, tuurlijk was het goed.

Doppie is een gecastreerde kater van een kilo of acht, die vanwege een probleem aan de prostaat alleen maar dure dieet-brokjes mag. Jammer voor hem, want eten is zijn enige hobby. De vraag waarom ze het beest geen ‘Brokkie’ heeft genoemd, is wel eens bij me opgekomen.

Als we gaan eten klimt Doppie op tafel en dan begint het grote staren, net zolang tot zij zegt: ‘Doppie mag een stukje vlees.’

Doppie wil nooit rijst.

Doppie wil nooit aardappels of bloemkool.

Nee, Doppie wil alleen de lekkere dingen.

Van mijn bord, want zij is vegetarisch.

Met Doppie worden ook hele gesprekken gevoerd. Over het weer, de politiek, de drukte bij Albert Heijn en over mij, want als we er een keer niet uitkomen, wordt naar zijn mening gevraagd.

‘Stom, hè, Doppie?’

Ja, Doppie was het ook niet met me eens.

Geen wonder, want behalve dat we hetzelfde vrouwtje leuk vinden en dat-ie altijd gaat liggen waar ik wil zitten delen we niets.

Ik heb die Doppie op verzoek twee keer proberen te aaien, twee keer een haal gehad. En de keer dat ik kattensnoepjes voor hem had gekocht, werden die bijna triomfantelijk uitgekotst op bed.

Tijdens Nederland-Portugal lag Doppie op de televisie, de staart zwaaiend voor het beeld. Daar werd smakelijk om gelachen, en ik heb meegelachen, want dat is echt het beste.

Vrouwen met katten kiezen uiteindelijk altijd voor het huisdier en andersom houdt de kat meer van een vrouw dan van een man. Die diepe band moet je niet eens willen verstoren.

Een paar relaties geleden woonde ik samen en kreeg ik voor mijn verjaardag een kater met een darmafwijking. Alles wat er aan de voorkant in ging, kwam er aan de achterkant in verdunde vorm uit. En meestal niet in de kattenbak. Ik heb daar toen niet altijd ‘lief’ op gereageerd. Toen we klaar waren met samenwonen sputterde ik voor de vorm wat tegen toen zij de kat opeiste.

Het argument dat het mijn kat was werd weggelachen met de argumenten: ‘Frodo ligt nooit bij jou op schoot’, ‘Frodo laat zich door jou niet aanhalen’, ‘Frodo loopt altijd naar mij toe’ en: ‘Ik denk niet dat Frodo denkt dat jij in staat bent om voor hem te zorgen.’

Frodo leefde uiteindelijk nog negen gelukkige jaren en dat diarreeprobleem stopte ook. Ik heb het beest er later wel eens van verdacht dat hij die hele kwaal fakete om ons uit elkaar te drijven. Aan het eind van zijn leven gaf hij dat via een kattendeskundige – ook een vrouw – nog toe ook. Die darmkwaal was psychisch geweest, waarschijnlijk een geval van stress. Er werd niet meteen naar mij gewezen, maar de link was snel gelegd.

Voetbalstewards

Voetbalstewards zijn mensen die voor ongeveer negen euro per uur – maar er zijn er ook die het vrijwillig doen – in een fluorescerende jas naar voetbalwedstrijden gaan om daar andere mensen te wijzen op de regels. Tijdens de wedstrijd staan ze met de rug naar het veld om het publiek in de gaten te houden. Je hebt voor zoiets een certificaat nodig.

Ik zag ze zaterdag in het *RTL Nieuws* klagen dat het werken ze soms onmogelijk wordt gemaakt. Een ex-steward van Feyenoord, een jongen met een kaal hoofd en een oorbel: ‘Je wordt soms gewoon uitgelachen.’

Ik bezocht de afgelopen jaren nogal wat voetbalwedstrijden en zag stewards in actie. Er zat van alles tussen: dik, krom en extreem gespierd. Maar de gemeenschappelijke factor was toch wel: niet al te slim en van de regels, een gevaarlijke combinatie.

In het Abe Lenstra Stadion te Heerenveen was ik getuige van een portofoontraining. De portofoon is een apparaat met twee knoppen, het kostte enorm veel moeite om twee stewards met elkaar te laten praten.

Bij Willem II zag ik een steward hemel en aarde bewegen om iemand te verplaatsen die op een verkeerd stoeltje zat, dat het vak verder leeg was, deed voor hem niet ter zake.

Na afloop van een wedstrijd in Nijmegen zag ik ze een menselijke keten vormen tussen twee supportersgroepen. Daar stonden ze dan, de armen in elkaar gehaakt. En maar roepen: ‘Ga achteruit!’